

Medlemmer ere enige, kunne vi blive ved at forhandle Skattelove til Dommedag og fik alligevel ingen. Det er saaledes mit Indtryk fremdeles, at vi nu ere naaede til det Punkt, at vi ikke ville være i Stand til, selv med vor bedste Villie, at naa videre. Det er jo naturligt, at en saa vældig stor og omfattende Reforms enkelte Bestemmelser ikke kunne tilfredsstille alle, og i mit første Foredrag gav jeg ogsaa til Kende, at der i Lovforslagene var Bestemmelser, som jeg personlig kunde ønske ændrede. Men jeg tror ikke, at det nu låder sig gøre, og Forhandlingerne have som sagt bekræftet denne min Opfattelse. Naar jeg nu tager Ordet igen, skal jeg søge at fatte mig saa kort som muligt og spare det høje Ting for atter at høre et meget langt Foredrag. Jeg tror at kunne det saa meget mere, som der ikke paa dette Tidspunkt vil være Anledning til at gennemgaa alle de Bemærkninger, der ere rettede mod Lovforslagene, og al den Kritik, som fra alle Taleres Side er anvendt over for Lovforslagenes enkelte Paragraffer. Jeg skal derfor indskrænke mig til at henvende nogle Bemærkninger til de ærede Medlemmer, som ere absolut eller synes at være absolut imod at gaa med til at vedtage Lovforslagene i den Skikkelse, som de nu foreligge i.

Jeg skal da først vende mig til det ærede Medlem, der nys talte (N. Andersen). Det var med ikke ringe Forbavselse, jeg hørte hans Udtalelser. Det ærede Medlem udtalte sig blandt andet stærkt imod, at vi havde unddraget fra Beskatningen Værdien af Besætning og Inventar. Det forundrede mig ikke saa lidt, thi det staa ganske tydeligt for mig, at i Fjor, da vi behandlede Skattelovene her i Folketinget, var det ærede Medlem ikke saa stærkt imod at unddrage Besætning og Inventar fra Beskatningen. Jeg ved ikke, om jeg husker fejl, men det staa i alt Fald tydeligt for mig, at jeg flere Gange har forhandlet med det ærede Medlem netop om dette Punkt, og det ærede Medlem var stærkt inde paa, at vi skulde gaa over til en Slags Normalvurdering. Hvis jeg husker rigtig, er der paa dette Punkt sket en Forandring i det ærede Medlems Opfattelse siden i Fjor, men, som sagt, det er muligt, jeg husker fejl. Det ærede Medlem mente, at det vilde være saa godt som umuligt at ramme Ejendomsværdien for industrielle Bygninger, naar Inventar og Maskiner skulle fradrages. Jeg tror ikke, det vil være saa umuligt. Jeg tænker mig nemlig, at en saadan Ejendom

vil blive vurderet som Erhvervsjendom, og saa ville Maskiner og Inventar blive fradragne, og skønt Vurderingen kan have sine Vanskeligheder, saavel som enhver Vurdering, der skal foretages, tror jeg dog ikke, der bliver saa store Vanskeligheder, som det ærede Medlem mente, men at der hurtig kan skabe sig en Norm for Fremgangsmaaden paa dette Punkt, saaledes at dette Punkt med Hensyn til Lovens praktiske Virkning ikke vil faa den store Betydning, som det ærede Medlem mente. Men mere forbavsede det mig at høre, at det ærede Medlem i Aar saa mørkere paa hele Lovforslagets Karakter, end det forekommer mig, at han har set paa det nogen Sinde tidligere. Navnlige mente han i Dag, det fremgik i alt Fald stærkt af hans Foredrag, at Loven om Formue- og Indkomstskat vilde i sin praktiske Gennemførelse blive meget omstændelig og meget slem at praktisere. Han mente, at den vilde blive saa vanskelig at praktisere, at den ikke vilde bringe nogen som helst Glæde ude i Befolkningen, at det Princip, hvorpaa den var bygget, altsaa var fejlagtigt, og at man hellere burde være gaaet ind paa det Forslag om Indkomstkildebeskatning, som forleden Aar var fremme i Landstinget. Det forbavsede mig, som sagt, at høre, idet jeg mindes en Udtalelse af det ærede Medlem, som findes i Rigsdagstidenden 1900—01, Sp. 742, en Udtalelse, som jeg med Formandens Tilladelse skal tillade mig at citere. Han udtalte: „Den anden Bemærkning er den, at naar jeg ikke paa alle Punkter er tilfreds med det foreliggende Lovforslag og derfor vil undergive det nogen Kritik, vil jeg dog have min Kritik og mine Udtalelser i det hele opfattede saaledes, at jeg betragter Gennemførelsen af det paa Dagsordenen først staaende Lovforslag i Forbindelse med Overføringsloven som saa absolut nødvendig, at hvad enten det bliver dette eller et andet Forslag, hvad enten det bliver dette Forslag ordret med alle de Mangler, som jeg mener, det har, eller det bliver et andet, har jeg til Hensigt at stemme for det Forslag, der har mest Udsigt til at blive gennemført.“ (N. Andersen: Det har jeg ogsaa!). Det ærede Medlem siger, det har han ogsaa, men saa forekommer det mig lidt underligt, at det ærede Medlem udtalte en saa stærk Forømmelse over Lovforslagenes enkelte Bestemmelser. Jeg vil rigtignok sige, at hvis jeg stod over for et Lovforslag, som jeg betragtede med de samme Øjne, hvormed det ærede Medlem, efter hvad jeg har op-